

[Rahbæk Møller]

sivitet. Indsatsen på verdensmarkedet klarer udenrigstjenesten sådan set, og i det store og hele klarer den det fornuftigt. Det er i den erhvervsrettede del, den virksomhedsrettede del, mankoen er, og det er derfor, vi synes, vi skulle gribe ind her og nu.

Kvalitetsudvikling og kvalitetsstyring tog vi ikke med, for vi tror ikke, vi forstår det. Vi er enige med hensyn til kvalitet. Jeg er tilhænger af kvalitet på næsten alle livets områder, men jeg opfatter det nærmest som et positivt ladet ord. Altså: Nu skal vi have kvalitet! Men det gik ikke op for mig ved at læse forslaget, hvordan der egentlig skulle komme mere kvalitet.

Jeg er markedsøkonomisk nok lidt Michael Porter-tilhænger og tror, at hvis man skaber mere konkurrence for virksomhederne, får man ad den vej løftet deres kvalitet mere – snarere end ved at lave ordninger, der lærer dem at være kvalitetsbevidste.

Jeg ser, at den gule lampe lyser, så jeg er nødt til at gå hurtigt frem.

Hr. Flemming Hansen havde positive ord, men afviste selvfølgelig ligesom ministeren. Han skal have tak for de positive ord.

Fru Pia Larsen interesserede sig, forstod jeg, især for iværksætterpolitikken. Jeg håber, det er et emne, vi kan diskutere videre, for det er et emne, der også interesserer os.

Fru Annette Just: Jeg kan konstatere, at der er en, der kalder sig markedsøkonom, der i hvert fald ikke har læst de seneste skrifter fra markedsøkonomen Michael Porter. Det viste hendes indlæg helt tydeligt. Der er ikke skygge af planøkonomi i vores forslag. Det er vi faktisk imod i SF.

Fru Annette Just harcelerede over, at vi foreslår, at man skal lave sunde fødevarer. Sagen er, at Danmark producerer fødevarer, selvfølgelig, men det gør vi i stigende grad i konkurrence med lande som Polen med en helt anden levestandard end Danmarks, et helt andet lønniveau. Der er ikke anden vej: Enten kvalificerer vi vores produkter, så vi kan tage en højere pris, eller også må vi lønne ligesom Polen. Vi foreslår altså, at vi kvalificerer det og især kvalificerer med overskriften sundhed. Det er det, der ligger i vores forslag.

Fru Sonja Albrink havde vist ikke nået at læse forslaget så grundigt. Der er ikke så meget at kommentere.

Fru Lone Dybkjær var meget positiv, især over for at give brugerkompetence. Det er jeg glad for.

Fru Lone Dybkjær nævnte ét problem i forbindelse med at føre en aktiv erhvervs politik, som jeg egentlig er enig i, nemlig at det ikke må være for tæt på politikerne, fordi vi – ja, det ved vi godt – udsættes for pression og lobbyvirksomhed. Men det betyder ikke, at det offentlige ikke kan gøre en indsats. Det skal bare være udskilt i særlige selskaber, i særlige ministerier, særlige styrelser.

Det er ikke godt, hvis vi valgte politikere bliver udsat for konkrete beslutninger. Det kender vi godt. Når det offentlige er indblandet i en sag – det kan være DSB – så står lobbyvirksomhederne lige pludselig på nakken af os, og det er ikke godt. Fuldkommen enig. Så jeg er enig i problemstillingen, men jeg mener ikke, problemet kan løses.

Hr. Lysholm Christensen skal jeg da takke for de pæne ord. Han var enig i intentionerne, men ikke i midlerne, forstod jeg.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 48:

Forslag til folketingsbeslutning om skærpelse af visse bestyrelsesmedlemmers og direktørers ansvar.

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 8/2 91).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Forslaget fra Fremskridtspartiet ligger ikke i forlængelse af alle dem, vi havde sidste fredag, men alligevel lidt i forlængelse af dem. Det er et forslag, der vil skærpe ansvars- og straffebestemmelserne for bestyrelsesmedlemmer og direktører i aktie- og anpartsselskaber samt i de finansielle institutioner, som er underlagt Finansstilsynets tilsyn.

Efter aktieselskabsloven er det bestyrelse og direktion, der forestår selskabets ledelse. Bestyrelsen skal sørge for en forsvarlig organisation af selskabets virksomhed og herunder sikre sig, at kontrollen med bogføring og formueforvaltning sker på en tilfredsstillende måde. Direktionen skal sørge for, at formueforvaltningen foregår på betryggende måde.

Som jeg også nævnte i sidste uge i forbindelse med behandlingen af lovforslag nr. L 150, lægger regeringen stor vægt på, at erhvervsvirksomhed i selskabsform foregår under betryggende vilkår. Jeg vil gerne fremhæve, at det nu som før er det enkelte selskabs ledelse, der er ansvarlig for, at selskabet drives forsvarligt og hæderligt i forhold til aktionærer og medarbejdere, investorer, samhandelspartnere og det omgivende samfund i øvrigt.

Bestyrelsesmedlemmer og direktører kan efter aktieselskabsloven pålægges erstatningsansvar, hvis de forsætligt eller uagtsomt tilføjer selskabet skade. Det samme gælder, når skaden rammer aktionærer, selskabets kreditorer eller tredjemand, hvis førstnævnte personer overtræder bestemmelserne i aktieselskabsloven eller selskabets vedtægter. Endvidere kan der efter aktieselskabsloven blive tale om strafansvar for bestyrelsesmedlemmer og direktører for overtrædelse af bestemmelserne i loven. Hertil kommer straffebestemmelser i regnskabslovgivningen og lovgivningen inden for den finansielle sektor.

Jeg kan godt forstå dem, der siger: Hvorfor ser vi så aldrig disse regler anvendt i praksis? Vi kan derfor heller ikke i regeringen undlade at stille os selv spørgsmålet: Er reglerne utilstrækkelige, eller er man blot for tilbageholdende med at bruge dem, når der faktisk er anledning til det? De seneste begivenheder vil måske ændre billedet, og under alle omstændigheder er regeringen meget opmærksom på disse forhold.

Beslutningsforslaget angår som nævnt både erstatningsansvar og strafansvar. For så vidt angår erstatningsansvar er der tale om komplicerede regler, som vi også behandler i EF-regi i forbindelse med forhandlingerne om 5. selskabsdirektiv. EF-forslaget vil, hvis det vedtages i den form, det nu har, betyde en skærpelse af de danske regler om erstatningsansvar for direktører og bestyrelser i aktieselskaber.

Erstatningsreglerne behandles også i Industriministeriets selskabsretspanel, der er i færd med en gennemgang af selskabslovene med henblik på en forenkling og en fremtidstilpasning under hensyn til erhvervslivets strukturaendringer, den stigende internationalisering og EF's indre marked.

I forbindelse med arbejdet i EF og i selskabsretspanelet vil jeg naturligvis nøje overveje, om ansvarsreglerne i den danske lovgivning skal strammes op. Jeg er dog samtidig opmærksom på, at ansvaret for bestyrelsesmedlemmer kan blive så tyngende, at mange kompetente kandidater vil sige nej tak. Det mener jeg ikke at erhvervslivet kan være tjent med, når der henses til, hvor megen ekspertise der i dag er placeret i selskaberne. Derfor er der tale om en balancegang, noget, som vi skal afveje meget nøje.

Der er således igangsat initiativer, som omfatter direktørers og bestyrelsesmedlemmers erstatningsansvar. Regeringen er derfor betænkelig ved allerede nu at lægge sig fast på en konklusion i dette komplicerede og grundlæggende spørgsmål inden for vores selskabslovgivning.

Efter beslutningsforslaget skal skærpelsen af straffebestemmelserne bl.a. ske gennem en lettelse af beviskravet til anklagemyndigheden, således at sager om grov økonomisk kriminalitet lettere kan gennemføres til domfældelse.

Vi finder i regeringen, at dette forslag rejser en række spørgsmål af principiel retssikkerhedsmæssig og lovteknisk karakter. Hertil kommer, at en regulering af beviskrav i lovregler under alle omstændigheder vil være i strid med grundsætningen i retsplejeloven om bevisbedømmelsens frihed. Efter denne grundsætning er det overladt til domstolene ved en konkret bedømmelse i hver enkelt sag at afgøre, om der er tilstrækkeligt bevis til at domfælde en person. Denne grundsætning har været gældende i dansk ret siden den første retsplejelov fra 1916.

[Industriministeren]

Regeringen finder, at den foreslåede skærpelse vil betyde et sådant brud med princippet om den frie bevisbedømmelse, at regeringen også af denne grund har betænkeligheder ved forslaget.

Sammenfattende kan jeg sige, at regeringen ikke kan tilslutte sig forslaget, men jeg vil præcisere, at det ikke er en afvisning af, at debatten om bestyrelsesmedlemmers og direktionens ansvar er væsentlig, og den vil som nævnt indgå i det videre arbejde både på EF-plan og i de øvelser, vi skal i gang med af lovgivningsmæssig art i de kommende måneder i Danmark.

Erling Olsen (S):

Der er grund til at se på reglerne for bestyrelsesmedlemmers og direktørers ansvar, men det er en forkert løsning, fru Kirsten Jacobsen kommer med. Det er retssikkerhedsmæssigt ikke rimeligt blot at lette kravene til anklagemyndighedens bevisførelse, og det er i øvrigt heller ikke noget, der hjælper særlig meget.

Det, der er brug for, er at sørge for, at bestyrelsesmedlemmer får ordentlig information, og det ligger i hele vores arbejde med regnskabs- og revisionslovgivningen. Desuden er der grund til, at man i reglerne meget nøjere præciserer, hvori ansvaret består.

Det er sådanne regler, der er på vej med EF-direktivet, og det er ændringer i revisions- og regnskabsmæssig henseende og tilretning af lovgivningen efter EF-direktivet, der er vejen frem.

Flemming Hansen (KF):

Anledningen til dette beslutningsforslag fra Fremskridtspartiet og fru Kirsten Jacobsen er naturligvis bl.a. Nordisk Fjer-sagen, men vel også en del af sagerne omkring realkreditinstitutterne, som det næsten fremgår af beslutningsforslaget.

Jeg må sige, at jeg synes, det er en meget vigtig debat, ligesom den debat, vi havde i Folketinget i fredags om hele revisionsproblematikken, var meget vigtig.

En af de ting, vi var enige om i fredags, var, at vi på dette meget væsentlige område ikke vil have nogen hovedløsninger. Det er der ganske enkelt ikke plads til, og vi vil ikke have løsninger, som alene er fremkaldt af enkeltsager. Det klæder ikke Folketinget. Det er vigtigt, at vi giver os tid til at analysere tingene til bunds og

finde de rigtige løsninger, som jeg er sikker på at vi kan finde sammen, for det har vi naturligvis alle sammen en overordnet interesse i.

Jeg synes, industriministeren har sagt det rigtige: Så længe ministeren arbejder med sagen og måske ikke er så langt fra at være klar med et udspil, og så længe EF arbejder med et direktivforslag, som omhandler mange af disse punkter, er det rigtigt at afvise dette forslag. Men dermed være ikke sagt, at vi ikke er meget positivt indstillet over for at finde en løsning med hensyn til ansvaret for bestyrelser og direktioner.

Det gælder også hele spørgsmålet om, hvorvidt man skal kunne ansvarsforsikre sig ud af et bestyrelsesansvar. Det synes jeg der er nogle meget principielle ting i, for vi kan sige, at hvis man kan forsikre sig ud af det, så har man jo netop ikke ansvaret mere. Det er en af de ting, man skal have med, når man tager den debat. Den debat er vi indstillet på at tage, og vi glæder os til den. Vi synes, det er en vigtig debat.

Vi må afvise dette forslag, og så må vi håbe, at bestyrelserne, indtil tingene ligger helt fast, holder sig til en af de ældste regler, man kan give bestyrelsesmedlemmer, nemlig at de skal holde sig inden for formålsparagraffen for virksomheden og sørge for at læse revisionsprotokollatet rigtig godt. Så går det ikke helt galt. Vi håber, det kan klares så længe, indtil vi kommer på plads her i Folketinget.

Pia Larsen (V):

Dette forslag består af to elementer. Det første er erstatningsansvar for bestyrelsesmedlemmer og direktører. Vi forstår nu på industriministeren, at det arbejder man allerede på i EF-regi, samtidig med at Industriministeriets selskabsretspanel arbejder med sagerne. Vi mener i Venstre, at vi bør afvente udspillene herfra, inden vi tager stilling til noget konkret.

Det andet punkt er skærpelse af straffebestemmelserne gennem lettelse af beviskravet til anklagemyndigheden. Vi i Venstre mener ikke, at man via lovgivningen kan afgøre bevisernes tilstrækkelighed. Det er i hvert enkelt tilfælde en opgave for domstolene, men vi kan henstille til domstolene, at de gør brug af de bestemmelser om strafansvar, der allerede eksisterer.

Vi har stor forståelse for intentionerne i Fremskridtspartiets beslutningsforslag, men må alligevel afvise det.

Rahbæk Møller (SF):

Fra SF's side er vi helt enige med forslagsstillerne i, at der bør kigges på bestyrelsesmedlemmers og direktørers ansvar. Af to grunde kan vi ikke tilslutte os dette forslag.

For det første synes vi, at tidspunktet er ejendommeligt, fordi vi lige netop nu, hvor den vel nok største erhvervsskandale nogen sinde er ved at blive opklaret, er nødt til at afvente, hvad der sker, fordi forløbet af denne sag i høj grad vil give os viden om, hvad det egentlig er, der skal ske, og hvor stort problemet er.

Dertil kommer, at den løsning, som fru Kirsten Jacobsen foreslår, nemlig at forøge strafferammen og at sænke kravet til bevisbyrde, ikke er den retspolitisk rigtige måde at gribe det an på. Vi vil afvente sagen, men vi er enige i, at der skal gøres noget på dette område.

Sonja Albrink (CD):

Fremskridtspartiet har med henvisning til sagerne om Nordisk Fjer og om realkreditinstitutterne fremsat dette beslutningsforslag.

I forbindelse – som industriministeren nævnte det i dag – med årsregnskabsloven i torsdags gav industriministeren udtryk for, at ministeren ville kigge på hele spørgsmålet om bestyrelsesansvar m.v.

Industriministeren har endvidere i dag sagt, at der er taget initiativ til, at man også i EF-regi vil undersøge, om de regler, der i dag gælder for direktører og bestyrelsesmedlemmer, er tilstrækkelige. Det er vi meget glade for i CD.

Centrum-Demokraterne mener ikke, at beslutningsforslaget er den rigtige løsning. Vi mener, når hele ansvarsområdet er belyst og EF-undersøgellesarbejdet er på plads, at tidspunktet så må være inde til, at vi får de lovændringer, som skal foretages, sat i gang. Vi deltager også gerne fra CD i en debat om et så vigtigt område, men vi må afvise Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

Lone Dybkjær (RV):

I lighed med de øvrige ordførere skal også Det Radikale Venstre afvise Fremskridtspartiets forslag, men også vi – igen i lighed med de øvrige ordførere – ser frem til en nærmere diskussion om bestyrelsesmedlemmers ansvar og også om, hvorvidt der er grund til, at vi skærper lovgivningen.

Læser man paragrafferne om bestyrelsesmedlemmers ansvar, er det nemlig ikke så ringe et ansvar endda, som faktisk er pålagt de enkelte bestyrelsesmedlemmer. Man kan derfor godt spørge sig selv om, hvad det er, der muliggør, at man, hvis det er inden for lovens rammer, kan fjerne sig fra det ansvar.

Men vi ser frem til en nærmere drøftelse på basis af det materiale, som industriministeren vil fremlægge om denne sag.

Kirsten Jacobsen (FP):

Når Fremskridtspartiet har fremsat dette forslag til folketingsbeslutning, er det ikke bare på baggrund af den skandale, der har været om Nordisk Fjer, og som jo er ret enestående. Nej, det er snarere på baggrund af års skandaler i de danske realkreditinstitutter.

Det er besynderligt for os, at det at være bestyrelsesmedlem efterhånden er blevet en særlig profession. Det er oven i købet en profession, hvortil der ikke kræves nogen særlig uddannelse. Staten stiller på alle mulige andre områder krav til alle mulige grupper om ekstraudannelse. Det gælder både hjemmehjælpere og unge knallertkørere, sågar unge mennesker, der skal køre plæneklippere, og landmænd, der skal passe køer.

Der er snart sagt kun tre områder, hvortil der ikke kræves nogen særlig uddannelse. Det er at være bestyrelsesmedlem, at være folketingsmedlem og så retten til at være forældre, hvis man selv laver børnene.

Hvis det er bestyrelsesmedlemmer, som har egne økonomiske interesser i et selskab, er problemet egentlig løst af sig selv, fordi deres interesser og deres opmærksomhed på problemerne i høj grad hænger sammen med deres egne økonomiske interesser.

Men den anden gruppe bestyrelsesmedlemmer, de såkaldt professionelle, er dem, man ser komme farende rundt i det københavnske gadebillede på bagsædet af en stor, fin bil, læsende dagsordenen for næste møde. Det er dem, hvorom man slår op i Kraks Blå Bog og kan læse, at de har en sådan arbejdskapacitet, at de er i stand til at passe op til 50 forskellige bestyrelsesposter på den samme professionelle måde, uagtet de formentlig ikke har en særlig aftale med Vorherre, som gør, at de har flere timer i døgnet end vi andre.

[Kirsten Jacobsen]

Når det gælder interessen hos denne bestemte kategori for at få del i disse ofte meget højt betalte bestyrelsesposter, står de i kø; de bruger hinanden og venner og forbindelser og organisationer for at blive placeret. Så længe det går godt, er der heller ingen, der opdager noget, men den dag det går galt, har vi desværre set den samme professionelle magtelite falde over sine egne ben for at fralægge sig ethvert ansvar for det skete.

Det er helt uacceptabelt, og det er ikke kun skandalen i Nordisk Fjer, hvor det oven i købet er kommet frem, at bestyrelsesmedlemmerne var orienteret på et tidligt tidspunkt, så de godt vidste, hvad det handlede om, dengang det hele revnede. I realkreditinstitutterne påstår de stadig væk, at de ikke vidste noget, men det er selv efter gældende lovgivning deres problem. Disse professionelle har varetaget deres job på en både uansvarlig og uprofessionel måde. Det har bevirket, at realkrediten har tabt 10 mia. kr. på få år. Desforuden sidder man stadig væk, på trods af at man ulovligt har forgrebet sig på lånernes penge og har overtrådt gældende lov nærmest som noget helt dagligdags.

Rapporten fra Ernest & Young om realkreditinstitutterne og deres virksomhed viser klart, hvor slemme forholdene er. Man taler om, at der ikke er styr på noget som helst. Man aner ikke, om pantets værdi er lig med de lån, der er givet. Det er helt klart slået fast, at for de store låntagere drejer det sig nærmest om, hvor mange penge de vil låne, og ikke om, hvor meget de vil stille til sikkerhed for dem. Det er alt sammen noget, der er i strid med realkreditloven, og noget, der har fundet sted i årevis. Men ikke et eneste af disse bestyrelsesmedlemmer eller en eneste af disse direktører drages til ansvar. Ikke i ét tilfælde.

I de politisager, som man har været nødt til at rejse på trods af megen ulyst, har det været sådan, at man i de fire første var så heldig i regeringen, at man fik dem forældet, fordi det nogle gange varede 6 måneder for et brev at gå fra det ene skrivebord til det andet skrivebord. Da man kom til den første og vel den mest alvorlige af dem, var det ikke nok, så måtte man knage-me finde ud af noget andet, og så flyttede man gerningsstidspunktet, for så kunne der altså heller ikke blive en sag ud af det.

Vi har i øjeblikket politisager kørende, hvor alt er så hemmeligt, at man ikke aner, hvad det

er for selskaber, der køres imod, ikke aner, hvad det er for ejendomme, det handler om. Det er altså, som om det er mere hemmeligt end det, der foregår ovre i kældrene i PET. Det er at holde hånden over de ansvarlige i disse finansielle institutter.

Når man så ved, at offentlige myndigheder efterstræber almindelige borgere for selv den mindste overtrædelse af lovene, er det uacceptabelt at se, at disse pinger slipper for selv de groveste overtrædelser og de mest uansvarlige handlinger.

Hvis en lille skatteyder har glemt et par tusinde kroner, kommer hele retsmaskineriet. Han bliver hentet fra hus og hjem, og mens han sidder og gennemgår regnskaberne med Told- og Skattestyrelsen for at overbevise den om, at det er en ren forglemmelse, går hans virksomhed nedenunder og hjem. De andre kører stadig væk rundt i bilerne. Dem er der ikke sket noget som helst. Hvis ikke vi griber fat i dette problem og gør noget ved det, kommer vi ud for, at umoralen i Danmark kommer til at florere. For almindelige danskere vil ikke acceptere at blive efterstræbt for alle mulige og umulige små lovovertrædelser, hvis de skal se, at det bare er de små fisk, loven er lavet for. Hagerne lader vi svømme af sted, oven i købet i opvarmet vand. Det er grunden til, at vi er glade for de meldinger, der er kommet om, at man er opmærksom på problemet, men vi ville blive endnu gladere, den dag regeringen tager sig sammen til at finde ud af, at den har en større forpligtelse til at sikre de små aktionærers og de uskyldige låntageres økonomiske interesser og ikke institutterne, deres bestyrelser og deres direktioner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 149:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Forhøjelse af begravelseshjælp).

Af Kirsten Jacobsen (FP) m.fl.
(Fremsat 20/2 91).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sundhedsministeren (Ester Larsen):

Det forslag, vi har til første behandling, vedrører en forhøjelse af begravelseshjælp efter sygesikringen.

At miste en af sine nærmeste hører til de smerteligste slag, livet tildeler os. Det er forbundet med dyb sorg, og alle, der har oplevet det, ved, at det også ofte er forbundet med en følelse af afmagt. Det kan derfor falde naturligt for nogle at mene, at vi netop i den situation ikke skal tænke på penge. Enhver må have ret til en almindelig begravelse – og jeg er da enig i, at det ikke skal være afhængigt af de efterladtes vilje eller evne til at betale – men er det nu den rigtige måde at vurdere dette lovforslag på? Det mener jeg ikke det er.

Når vi skal tage stilling til, hvilken begravelseshjælp det offentlige skal yde, er der måske grund til at se lidt nærmere på, hvorfor vi overhovedet har en regel om begravelseshjælp i sygesikringsloven.

Indtil indførelsen af den offentlige sygesikring i 1973 kunne medlemmer af sygekasserne tegne en begravelsesforsikring med det formål at sikre midler til dækning af udgifterne ved egen begravelse. Den offentlige sygesikring overtog i 1973 de forpligtelser, som sygekasserne på grundlag af forsikringsordningerne havde til at yde begravelseshjælp.

Historisk set er det altså forsikringsprincippet, der ligger bag den nuværende ordning, og det er for mig et udtryk for, at ideen med ordningen egentlig har været, at den enkelte selv skulle have mulighed for at sikre midler til dækning af egen begravelse og derved undgå, at det var op til de efterladte at afholde disse udgifter. For mig at se er der egentlig mere fornuft i en sådan ordning frem for den nuværende, hvor den offentlige sygesikring yder et fast tilskud til alle uanset økonomiske forhold.

Hvorfor nu det? Ser vi på den faktiske virkning af den nuværende ordning, må det, selv om det måske kan lyde en kende kynisk, konstateres, at det i de tilfælde, og det er de fleste, hvor der i boet efter afdøde er midler til at afholde begravelsesudgifter, vil den begravelseshjælp, der udbetales af den offentlige sygesikring, være at betragte som en overførselsindkomst til de efterladte, og det kan vel egentlig ikke være meningen med ordningen.

Jeg kan som sagt støtte tanken om, at spørgsmålet om at sikre alle en rimelig begravelse ikke skal være afhængig af de efterladtes vilje og evne til at betale, men dette synspunkt kan ikke begrunde, at det offentlige i alle tilfælde skal afholde udgifterne ved en almindelig begravelse. Det er klart, at det offentlige ikke kan frigøre sig fra den forpligtigelse, sygesikringen overtog i 1973.

At dette ikke har været uden betydning, blev bl.a. understreget, da daværende socialminister, fru Ritt Bjerregaard, i 1980 undersøgte mulighederne for at afskaffe ordningen eller i det mindste fjerne den fra sygesikringsloven. Jeg kan ikke umiddelbart gennemskue, hvilke motiver der tidligere har været for at overveje en ophævelse af sygesikringslovens regler om begravelseshjælp, men jeg vil tillade mig at se det som et udtryk for, at andre også har ment, at der ikke er behov for en offentlig begravelseshjælp, når boet efter den afdøde kan dække udgifterne ved begravelsen. Meget kan tale for, at begravelseshjælpen i disse tilfælde nedsættes til, hvad det offentlige er forpligtet til at yde som følge af den overtagne forsikringsforpligtigelse, men det er jo ikke til diskussion i dag.

Jeg har her holdt mig til nogle mere principielle overvejelser om formålet med den offentlige begravelseshjælp. Herudover er der jo også grund til at nævne, at det foreliggende lovforslag i sig selv vil forøge de offentlige udgifter med ca. 130-140 mio. kr. på årsbasis. Det er efter min mening ganske mange penge at bruge på dette område, og jeg mener som nævnt ikke, at pengene er givet særlig godt ud, hvis de som foreslået anvendes til en generel ordning.

Derfor kan der godt være grund til at se på de nugældende regler. Jeg har da forståelse for, at det kan være hensigtsmæssigt med en forhøjelse af begravelseshjælpen i de tilfælde, hvor udgifterne til begravelsen ikke kan afholdes af boet, og det vil jeg gerne se på i forbindelse med udvalgsarbejdet.